

Een draak!

Hilary McKay

Met tekeningen van Mike Phillips

bontekoe

LEESNIVEAU

		ME	ME	ME	ME	ME	ME	
AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P

Spannend

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Een draak!

Een leesboek uit de serie Piraatjes

Oorspronkelijke titel: *Dragon*

Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd, Edinburgh, Groot-Brittannië

Auteur: Hilary McKay

Illustraties: Mike Phillips

Copyright © 2016 Barrington Stoke Ltd

Nederlandse editie:

Copyright © 2017 Uitgeverij Bontekoe

Vertaling: Charlotte Bakker

Redactie: Carry Elemans

Vormgeving: Vijfkant Nederland

Gezet met het lettertype: Dyslexie

ISBN 978 90 5529 923 2

(Meeluisterboek versie: ISBN 978 90 5529 965 2)

1e druk 2017

Uitgeverij Bontekoe

Statenlaan 8

6828 WE Arnhem

T 026 751 8901

www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2017

Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Heksenheuvel	9
2	Het geheim van Max	17
3	De driftbui van tante Emma	23
4	Helemaal alleen	27
5	De bel	37
6	Een draak!	46
7	Max in de problemen	54
8	Thomas de redder	59
9	Opruimen	66
10	Weer thuis	70

Hoofdstuk 1

Heksenheuvel

Max was tien jaar oud. Hij woonde bij zijn tante Emma.

Tante Emma was een heks. Ze had een punthoed en droeg altijd zwarte kleding. Ze had allerlei hekspullen. Ze woonde in een huis dat Heksenheuvel heette.

Ze was heel anders dan de meeste tantes.

Max en tante Emma hielden van elkaar, maar toch was het niet vaak rustig in Heksenheuvel. Max was heel koppig. Tante Emma werd soms driftig.

Veel van de ruzie in Heksenheuvel kwam door de kamer van Max.

Het was er heel erg rommelig. Als je de deur opendeed, rolde er troep uit, zo de trap af.

Tante Emma werd daar heel boos van. Dan timmerde ze met haar bezem op de vloer. “Nou heb ik er genoeg van!” riep ze dan.

Max haalde zijn schouders op.

Dan werd tante Emma nog bozer. Er vlogen vonken van haar grijze haren, alle kanten op.

“Zo ver is het niet naar het eind van de wereld, hoor! En kinderen mogen daar niet komen!” riep ze.

“Ik heb veel vrienden die daar wonen! Op een dag ga ik daar ook heen! Wat doe je dan? Nou?”

Max maakte zich er geen zorgen over. Hij wist dat tante Emma niet echt naar het eind van de wereld zou verhuizen. Hij wist dat ze altijd weer rustig werd.

Toen Max tien werd ging hij voor het eerst naar school in het dorp vlakbij. Het dorp heette Dommeldam.

In Dommeldam geloofde niemand in heksen. Dit merkte Max tijdens zijn eerste schooldag.

“Waarom kom je nu pas naar school?” vroegen de kinderen in zijn nieuwe klas.

“Eerder hoefde ik niet naar school,” zei Max. “Mijn tante gaf me les.”

“Je tante!” zeiden de kinderen. “En wat leerde je dan?”

“Nou,” zei Max. “Lezen en schrijven. A is van abracadabra ...”

“WAT?” riepen de kinderen uit.

“B is van bezemsteel,” ging Max verder. “C is van chocola. D is van drakenei ...”

Alle kinderen begonnen te lachen.

“En P is zeker van punthoed!” riep iemand.
“Is je tante een heks of zo?”

“Natuurlijk is ze een heks!” zei Max.

De kinderen lachten Max uit en gebaarden naar elkaar dat hij gek was. Hij zag dat ze hem helemaal niet geloofden.

“Mijn tante woont in Heksenheuvel,” zei hij.
“Dat is niet ver van het eind van de wereld!”

“Ja ja!” lachte iedereen. “Vast! Denk je dat we dat geloven? Mooi niet!”

En toen liepen ze weg. Iedereen behalve één jongen.

Thomas de Groene.

“Ik geloof je wel,” zei hij. “Ik geloof je, Max.”

Vanaf dat moment waren Max en Thomas de Groene vrienden.

Thomas had geen moeder en vader meer. Hij woonde in het weeshuis in het dorp.

Thomas en Max leken helemaal niet op elkaar.

Max was lang. Thomas was klein. Max was bijna nergens bang voor, maar Thomas was bijna overal bang voor.

“Ik houd van boeken,” zei Thomas tegen Max. “Je kunt er veel van leren.”

“Ik weet al alles wat ik moet weten,” zei Max. “Ik ben alleen maar op school omdat dat moest van mijn tante. Ze kreeg een driftbui na de R van rat. Ze zei dat ik de rest maar op school moest leren.”

“Dat kan ook!” zei Thomas. “Na de R komt de S. De S is van stil.”